

CONSILIUL NAȚIONAL PENTRU COMBATAREA DISCRIMINĂRII

AUTORITATE DE STAT AUTONOMĂ

HOTĂRÂREA nr. 226 din 19.06.2024

Dosar nr.: 565/2022

Petiția nr.: 5733/22.08.2022

Petent:

Reclamată: Administrația Domeniului Public Sector 2

Obiect: Petentul reclamă o posibilă faptă de discriminare ca urmare a refuzului părții reclamate de a îi acorda un loc de parcare de reședință, conform Regulamentului privind exploatarea parcarilor de reședință de pe raza sectorului 2 al Municipiului București, prin care s-a hotărât că cetățenii cu domiciliul în sectorul 2 au dreptul la închirierea unui loc de parcare de reședință doar dacă autoturismul proprietate sau cu drept de folosință are reședința fiscală în sectorul 2.

I. Numele, domiciliul sau reședința părților

Numele și domiciliul procedural ales al petentului

1. , cu domiciliul în ...

Numele, domiciliul ales și sediul părții reclamate

2. Administrația Domeniului Public Sector 2, cu sediul în mun. București, str. Șoseaua Electronicii 44, sector 2

II. Procedura de citare

3. Având în vedere prevederile art. 20 alin. 4 din O.G. nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare (republicată), Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării, prin intermediul adreselor nr. 5733/22.09.2022, respectiv nr. 6600/22.09.2022, a citat părțile pentru data de 17.10.2022.

4. Procedura de citare a fost legal și complet realizată.

5. Prin adresa nr. 8078/09.11.2022, potrivit prevederilor art. 40 din Procedura internă de soluționare a petițiilor și sesizărilor, publicată în M.Of. nr. 348 din 6 mai 2008, având în vedere situația de fapt ce face obiectul prezentei cauze, pentru soluționarea cu celeritate a dosarului în speță, C.N.C.D. a solicitat furnizarea unui punct de vedere de specialitate cu privire la situația prezentată Prefecturii Municipiului București.

6. Prin adresa nr. 41383/14.12.2023, petentului i-au fost comunicate punctele de vedere formulate de partea reclamată înregistrate la C.N.C.D. cu nr. 7575/24.10.2022, respectiv 198/11.01.2023. Totodată, petentul a fost informat de posibilitatea de a formula concluzii scrise în termen de 20 de zile de la primirea prezentei adrese.

III. Susținerile părților

Susținerile petentului

7. Petentul a formulat memoriul înregistrat cu nr. 5733/22.08.2022, prin care a solicitat constatarea și sancționarea faptei prevăzute de art. 3 din O.G. nr. 137/2000, săvârșită la data de 19.08.2022 de către partea reclamată. Totodată, petentul solicită obligarea părții reclamate să publice, în mass-media, un rezumat al hotărârii.

8. În fapt, petentul susține că în încercarea de a obține un loc de parcare de reședință, s-a lovit de refuzul reclamatei în conformitate cu Regulamentul parcări sectorul 1, prin care s-a hotărât ca cetățenii cu domiciliul în sectorul 2 au dreptul la închirierea unui loc de parcare de reședință doar dacă autoturismul proprietate sau cu drept de folosință are reședința fiscală în sectorul 2.

9. În probațiune, petentul anexează înscrisuri.

10. Petentul menționează că acest aspect s-a regăsit și în regulamentul sectorului 3, dar acesta a fost modificat prin sentință civilă ca nelegal și nu se regăsește în alte sectoare din municipiul București.

Susținerile părții reclamate

11. Prin adresa nr. 7575/24.10.2022, partea reclamată și-a exprimat punctul de vedere cu privire la memoriul formulat de petent, solicitând respingerea acestuia ca neîntemeiat, având în vedere că aspectele sesizate de acesta nu se circumscriu noțiunii de discriminare, astfel cum aceasta este definită de art. 2 din O.G. nr. 137/2000.

12. Partea reclamată susține că petentului nu i s-a refuzat încheierea unui contract de închiriere pentru un loc de parcare pe considerente ce țin de rasă, naționalitate, etnie, limbă, religie, categorie socială, convingeri, sex, orientare sexuală, vârstă, handicap, boală cronică necontagioasă, infectare HIV, apartenența la o categorie defavorizată.

13. Astfel, reclamata susține că refuzul s-a fundamentat pe prevederile Noului Regulament privind exploatarea parcarilor de reședință de pe raza sectorului 2 al Municipiului București, ce a fost adoptat prin Hotărârea Consiliului Local al Sectorului 2 cu nr. 260/26.08.2021.

14. În Capitolul 2 art. 3 al acestui Regulament se stipulează faptul că se pot atribui locuri de parcare de reședință numai pentru autoturismele ai căror proprietari sau utilizatori au domiciliul sau reședința pe raza Sectorului 2, astfel cum rezultă din certificatele de înmatriculare prezentate.

15. Astfel, reclamata susține că față de prevederile Noului Regulament privind exploatarea parcarilor de reședință de pe raza sectorului 2 al Mun. București, petentul poate beneficia de un loc de parcare doar dacă face dovada că autoturismul al cărui proprietar sau utilizator este, este înmatriculat în sectorul 2 al Mun. București.

16. Reclamata apreciază că nemulțumirile petentului nu se încadrează în noțiunea de discriminare și, în cazul în care consideră că regulamentul îi încalcă drepturile și libertățile cetățenești, are posibilitatea de a se adresa instanței de contencios administrativ.

17. Totodată, partea reclamată susține că la sesizarea altor cetățeni nemulțumiți de aceeași prevedere din regulament, Instituția Prefectului Municipiului București a exercitat controlul de legalitate al HCLS2 nr. 260/26.08.2021 și HCLS2 nr. 4/2022 și a stabilit că nu au fost reținute elemente care să conducă la aplicarea prevederilor art. 3 alin. 1 din Legea Contenciosului Administrativ nr. 554/2004, respectiv pentru atacarea în fața instanței a celor două hotărâri ale Consiliului Local Sector 2 ce reglementează exploatarea parcarilor de reședință.

18. Prin urmare, reclamata apreciază că refuzul său nu poate fi catalogat drept o încălcare a

drepturilor petentului sau o discriminare, atâta timp cât regulamentul în forma sa actuală este un act administrativ ce se bucură de prezumția de legalitate, fiind în vigoare și producând efecte juridice pentru cetățenii sectorului 2, doritori să închirieze locuri de parcare în parcurile de reședință.

19. Astfel, refuzul primit de petent este doar o consecință a faptului că autovehiculul pentru care petentul a solicitat atribuirea unui loc de parcare nu îndeplinește condiția impusă prin regulament, referitoare la obligativitatea ca din certificatul de înmatriculare al autoturismului să rezulte că proprietarul sau utilizatorul acestuia își are domiciliul sau reședința pe raza Sectorului 2.

20. În concluzie, partea reclamată susține că refuzul de a-i încheia petentului un contract de închiriere pentru un loc de parcare este un refuz justificat obiectiv de un scop legitim, respectiv de prevederile Regulamentului privind exploatarea parcărilor de reședință de pe raza sectorului 2 al Mun. București.

21. Partea reclamată a formulat adresa nr. 198/11.01.2023, prin care a menținut aspectele din punctul de vedere înaintat către C.N.C.D.

IV. Motivele de fapt și de drept

Cadrul legal aplicabil. Dreptul național și internațional aplicabil / jurisprudența

22. Prevederile legislative și jurisprudența relevante în prezenta cauză sunt următoarele:

Constituția României:

Art. 1 Statul român: „(...) (3) *România este stat de drept, democratic și social, în care demnitatea omului, drepturile și libertățile cetățenilor, libera dezvoltare a personalității umane, dreptatea și pluralismul politic reprezintă valori supreme, în spiritul tradițiilor democratice ale poporului român și idealurilor Revoluției din decembrie 1989, și sunt garantate. (...)*”

Art. 4 Unitatea poporului și egalitatea între cetățeni: „(...) (2) *România este patria comună și indivizibilă a tuturor cetățenilor săi, fără deosebire de rasă, de naționalitate, de origine etnică, de limbă, de religie, de sex, de opinie, de apartenență politică, de avere sau de origine socială.*”

Art. 16 Egalitatea în drepturi: „(1) *Cetățenii sunt egali în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări.*

(2) Nimeni nu este mai presus de lege. (...)”

O.G. nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare:

Art. 2 alin. 1: „Potrivit prezentei ordonanțe, prin discriminare se înțelege orice deosebire, excludere, restricție sau preferință, pe bază de rasă, naționalitate, etnie, limbă, religie, categorie socială, convingeri, sex, orientare sexuală, vârstă, handicap, boală cronică necontagioasă, infectare HIV, apartenență la o categorie defavorizată, precum și orice alt criteriu care are ca scop sau efect restrângerea, înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate, a drepturilor omului și a libertăților fundamentale sau a

drepturilor recunoscute de lege, în domeniul politic, economic, social și cultural sau în orice alte domenii ale vieții publice.”

Art. 10 lit. h): „Constituie contravenție, conform prezentei ordonanțe, dacă fapta nu intră sub incidența legii penale, discriminarea unei persoane fizice, a unui grup de persoane din cauza apartenenței acestora ori a persoanelor care administrează persoana juridică la o anumită rasă, naționalitate, etnie, religie, categorie socială sau la o categorie defavorizată, respectiv din cauza convingerilor, vârstei, sexului sau orientării sexuale a persoanelor în cauză prin:

h) refuzarea acordării pentru o persoană sau un grup de persoane a unor drepturi sau facilități.”

Convenția Europeană a Drepturilor Omului și Libertăților Fundamentale:

Art. 14 Interzicerea discriminării: „Exercitarea drepturilor și libertăților recunoscute de prezenta Convenție trebuie să fie asigurată fără nicio deosebire bazată, în special, pe sex, rasă, culoare, limbă, religie, opinii politice sau orice alte opinii, origine națională sau socială, apartenență la o minoritate națională, avere, naștere sau orice altă situație.”

Art. 17 Interzicerea abuzului de drept: „Nici o dispoziție din prezenta convenție nu poate fi interpretată ca implicând, pentru un stat, un grup, sau un individ, un drept oarecare de a desfășura o activitate sau de a îndeplini un act ce urmărește distrugerea drepturilor sau a libertăților recunoscute de prezenta convenție sau de a aduce limitări mai ample acestor drepturi și libertăți decât acelea prevăzute de aceasta convenție.”

Principiile de analiză

23. În conformitate cu dispozițiile art. 62 din Ordinul nr. 27 din 7 februarie 2024 privind aprobarea Procedurii Interne de Soluționare a Petițiilor și Sesizărilor, care prevăd „(1) Colegiul director se va pronunța cu prioritate asupra excepțiilor de procedură și de fond care nu mai implică analiză”, Colegiul urmează a se pronunța cu prioritate asupra excepțiilor invocate.

24. De asemenea, art. 30 și următoarele din Ordinul nr. 27 din 7 februarie 2024 privind aprobarea Procedurii Interne de Soluționare a Petițiilor și Sesizărilor stipulează:

Art. 30: „Excepția de necompetență poate fi invocată de reclamat sau de membrii Colegiului director și în cursul soluționării petiției, sub condiția prevăzută la art. 31.”

Art. 31: „(1) Excepția de vădită necompetență se pune în dezbaterea părților pentru respectarea principiului contradictorialității.

(2) În situații excepționale, vădită necompetență se pune în dezbatere, în scris, petentului, însă fără a acorda un termen de citare dacă nu este posibilă prezentarea părților, dar cu posibilitatea depunerii de către petent a unui punct de vedere în termen de 10 zile.”

Art. 32: „Consiliul soluționează excepția de vădită necompetență prin hotărâre a Colegiului director.”

25. Curtea Constituțională a statuat în mod constat că „principiul egalității implică un tratament egal pentru toți cetățenii aflați în situații egale”. Totodată, Curtea Constituțională a reținut că „principiul egalității consacrat de art. 16 alin. (1) din Constituție nu presupune uniformitate, așa încât, dacă: la **situații egale** trebuie să corespundă un **tratament egal**, la **situații diferite**, tratamentul juridic nu poate fi decât **diferit**. Egalitatea părților nu exclude, ci chiar implică un tratament juridic diferențiat”.

26. Prin urmare, în analiza situațiilor care intră în sfera de competență a C.N.C.D., Colegiul director se raportează la elementele constitutive ale **discriminării directe**, concret dacă o persoană este tratată în mod nefavorabil, prin comparație cu modul în care au fost sau ar fi tratate alte persoane aflate într-o situație similară, iar motivul acestui tratament îl constituie o caracteristică concretă a acestora, care se încadrează în categoria „*criteriului protejat*”.

27. Reținând în coroborare cu speța dedusă spre soluționare definiția discriminării, astfel cum este reglementată de articolul 2 alin. 1 din O.G. nr. 137/2000, Colegiul director se raportează, în ceea ce privește analiza unui act / a unei fapte care încalcă dreptul la un tratament egal, la modul în care sunt întrunite cumulativ elementele constitutive ale art. 2 din O.G. nr. 137/2000.

28. Astfel, pentru a ne situa în domeniul de aplicare al art. 2, alin. 1 *deosebirea, excluderea, restricția sau preferința* trebuie să aibă la bază unul dintre *criteriile* prevăzute de către art. 2, alin. 1 și trebuie să se refere la persoane aflate în *situații comparabile*, dar care sunt tratate în *mod diferit* datorită apartenenței lor la una dintre categoriile prevăzute în textul de lege menționat anterior.

Aplicarea principiilor la speță

29. Colegiul director respinge excepția de necompetență a C.N.C.D. invocată de partea reclamată prin punctul de vedere formulat (prin care a susținut că sesizarea este de competența instanței de contencios administrativ), ca neîntemeiată având în vedere faptul că C.N.C.D. nu analizează temeinicia și legalitatea Noului Regulament privind exploatarea parcarilor de reședință de pe raza sectorului 2 al Mun. București ci posibilul tratament diferențiat aplicat petentului care a avut la bază un criteriu de discriminare precum cele prevăzute exemplificativ de art. 2 alin. 1, *care are ca scop sau efect restrângerea, înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate, a drepturilor omului și a libertăților fundamentale sau a drepturilor recunoscute de lege, în domeniul politic, economic, social și cultural sau în orice alte domenii ale vieții publice.*

30. În fapt, Colegiul director este chemat să se pronunțe asupra posibilei discriminări ca urmare a refuzului părții reclamate de a îi acorda petentului un loc de parcare de reședință, conform Regulamentului privind exploatarea parcarilor de reședință de pe raza sectorului 2 al Municipiului București, prin care s-a hotărât că cetățenii cu domiciliul în sectorul 2 au dreptul la închirierea unui loc de parcare de reședință doar dacă autoturismul proprietate sau cu drept de folosință are reședința fiscală în sectorul 2.

31. În drept, coroborat actului normativ care reglementează prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare precum și atribuțiile și domeniul de activitate al Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării, Colegiul director trebuie să analizeze în ce măsură obiectul petiției este de natură să cadă sub incidența prevederilor O.G. nr. 137/2000, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

32. Pe fond, în accepțiunea petentului, refuzul părții reclamate de a-i acorda un loc de parcare de reședință a fost discriminatoriu, având în vedere faptul că cetățenii cu domiciliul în sectorul 2 au dreptul la închirierea unui loc de parcare de reședință doar dacă autoturismul proprietate sau cu drept de folosință are reședința fiscală în sectorul 2 (dovada regăsindu-se în certificatul de înmatriculare).

33. Examinând conținutul petiției, punctul de vedere formulat de partea reclamată și probatoriul aflat la dosar, Colegiul director urmează a analiza fapta în concordanță cu definiția discriminării regăsită în art. 2 alin. (1) din O.G. nr. 137/2000, republicată.

34. Astfel, Colegiul reține că argumentele pe care partea reclamată și-a fundamentat refuzul, respectiv că *„față de prevederile Noului Regulament privind exploatarea parcarilor de reședință de pe raza sectorului 2 al Mun. București, petentul poate beneficia de un loc de parcare doar dacă face dovada că autoturismul al cărui proprietar sau utilizator este, este înmatriculat în sectorul 2 al Mun. București”*, nu pot constitui o justificare obiectivă în nicio situație, petentului fiindu-i refuzată acordarea unor drepturi sau facilități.

35. Tot în acest sens, examinând situația din speță în raport cu reglementările legale, ne raportăm și la considerentele Deciziei Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 1/2016 din 18 ianuarie 2016, pronunțată de Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, publicată în Monitorul Oficial, Partea I, nr. 223 din 25 martie 2016 – că: *„în doctrina și jurisprudența românească și europeană s-a arătat că există o faptă de discriminare atunci când: o persoană este tratată în mod nefavorabil, prin comparație cu modul în care au fost sau ar fi tratate alte persoane, aflate într-o situație similară, motivul acestui tratament constituindu-l o caracteristică concretă a persoanelor, caracteristică ce se încadrează în categoria "criteriului protejat"*.

36. Pentru existența discriminării trebuie, așadar, îndeplinite cumulativ următoarele condiții: existența unui tratament diferențiat manifestat prin: orice deosebire, excludere, restricție sau preferință; existența unui criteriu de discriminare, de felul celor enumerate exemplificativ în definiția legală a discriminării; existența unui raport de cauzalitate între criteriul de discriminare și tratamentul diferențiat; scopul sau efectul tratamentului diferențiat să fie restrângerea, înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate, a drepturilor omului și a libertăților fundamentale sau a unui drept recunoscut de lege; persoanele sau situațiile în care acestea se găsesc să se afle în poziții comparabile; tratamentul diferențiat să nu fie justificat obiectiv de un scop legitim, a cărui atingere se face prin metode adecvate și necesare.

37. Raportul de cauzalitate între tratamentul diferențiat și criteriul de discriminare presupune să se demonstreze că pretinsa victimă a fost tratată mai puțin favorabil decât alte persoane, aflate într-o situație similară, din cauză că deține o caracteristică ce se încadrează în noțiunea de „criteriu protejat”: rasă, naționalitate, etnie, limbă, religie, categorie socială, convingeri, sex ș.a.m.d., sau orice alt criteriu al cărui scop sau efect este cel prevăzut de dispozițiile legale (restrângerea, înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate, a drepturilor omului și a libertăților fundamentale sau a drepturilor recunoscute de lege, în domeniul politic, economic, social și cultural sau în orice alte domenii ale vieții publice).

38. Totodată, Colegiul director se raportează la dispozițiile art. 20 alin. 6 din O.G. 137/2000R, *„persoana interesată are obligația de a dovedi existența unor fapte care permit a se presupune existența unei discriminări directe sau indirecte, iar persoana împotriva căreia s-a formulat sesizarea îi revine sarcina de a dovedi că faptele nu constituie discriminare”*.

39. Mai mult în domeniul discriminării, sarcina probei este împărțită doar între petent și partea reclamată (Directiva 2000/78, art. 10; Directiva Consiliului 2000/43/CE: art. 8: *„Statele membre iau măsurile necesare, în conformitate cu sistemul juridic propriu, astfel încât, atunci când o persoană se consideră lezată prin nerespectarea față de ea a principiului «egalității» și prezintă, în fața unei jurisdicții sau a unei alte instanțe competente, fapte care permit prezumția existenței unei discriminări directe sau indirecte, să revină reclamantului sarcina de a dovedi că nu a violat principiul «egalității».*”).

40. Având în vedere probatoriul depus la dosar, în analiza prezentei spețe, Colegiul reține că refuzul acordării unui loc de parcare de reședință a avut la bază un criteriu de discriminare ca cele prevăzute de art. 2 alin. (1) din O.G. nr. 137/2000, republicată, respectiv faptul că autoturismul al cărui proprietar sau utilizator este (și pentru care solicită acordarea locului de parcare) trebuie să fie înmatriculat în sectorul 2 al Municipiului București.

41. Prin urmare, Colegiul se raportează la materialul probator depus de către părți și reține că partea reclamantă nu a depus niciun fel de probatoriu, care să vină să răstoarne prezumția de existență a tratamentului diferențiat ca răspuns la solicitarea petentului, neasumându-și astfel obligația de răsturnare a sarcinii probei, conform art. 20 alin. 6 din OG nr.137/2000, republicată actualizată.

42. Concluzionând, Colegiul reține că partea reclamată nu a demonstrat prin punctul de vedere formulat și probele anexate că tratamentul diferențiat este justificat obiectiv de un scop legitim iar metodele sunt adecvate și necesare.

36. Pentru considerentele de mai sus, Colegiul director constată că fapta sesizată constituie contravenție potrivit prevederilor art. 2 alin. (1) coroborat cu art. 10 lit. h) din O.G. 137/2000, republicată.

37. În consecință, raportat la fapta de discriminare constatată, Colegiul dispune aplicarea sancțiunii contravenționale a avertismentului conform art. 26 alin. (1) din O.G. 137/2000 republicată, coroborat cu art. 5 alin. (2) lit. a), respectiv art. 6 și 7 din O.G. nr. 2/2001 din O.G. nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, cu modificările și completările ulterioare, având în vedere pericolul social minim.

Față de cele de mai sus, în temeiul art. 20 alin. (2) din **O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare**, republicată, cu **unanimitatea** membrilor prezenți la ședință

COLEGIUL DIRECTOR HOTĂRĂȘTE:

1. Respinge excepția de necompetență invocată de partea reclamată prin punctul de vedere formulat;
2. Faptele sesizate întrunesc elementele constitutive ale art. 2 alin. (1) coroborat cu art. 10 lit. h) din O.G. 137/2000, republicată;
3. Sancționarea reclamatului cu avertisment conform art. 5 alin. (2) lit. a), coroborat cu art. 6 și 7 din O.G. nr. 2/2001;
4. O copie a prezentei hotărâri se va comunica părților.

V. Modalitatea de plată a amenzii:

Nu este cazul.

VI. Calea de atac și termenul în care se poate exercita

Prezenta hotărâre poate fi atacată în termenul legal de 15 zile potrivit **O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea faptelor de discriminare și Legii nr. 554/2004 a contenciosului administrativ** la instanța de contencios administrativ.

Membrii Colegiului director prezenți la ședință:

ASZTALOS CSABA FERENC – Membru

DIACONU ADRIAN NICOLAE – Membru

GRAMA HORIA – Membru

JURA CRISTIAN – Membru

MOȚA MARIA – Membru

POPA CLAUDIA SORINA – Membru

RAIU CĂTĂLIN VALENTIN – Membru

SĂVULESCU RADU COSMIN– Membru

Motivat și redactat: A.D.

Data redactării: 23.07.2024

Notă: Hotărârile emise de Colegiul Director al Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării potrivit prevederilor legii și care nu sunt atacate în termenul legal, potrivit **O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea faptelor de discriminare** și **Legii 554/2004 a contenciosului administrativ**, constituie de drept titlu executoriu.